

Arrest

nr. 68 057 van 6 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. LAMOOT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, een Arabisch soenniet zijn en afkomstig zijn van Basra in Zuid-Irak. U zou nooit politiek actief zijn geweest. U verklaarde in Irak problemen te hebben gekend omwille van uw werk. In juli 2009 zou u gedurende ongeveer een maand als technicus op de luchthaven van Basra hebben gewerkt. U zou in opdracht van de Iraakse firma 'Lamassat' met een vijftal collega's een lift geïnstalleerd hebben in de controletoren van deze luchthaven. Op 5 augustus 2009 zou u voor uw huis in Basra door onbekenden zijn ontvoerd. U verklaarde dat uw ontvoerders met terreinwagens van de overheid reden. In de auto zouden ze een zak over uw hoofd hebben getrokken en uw handen achter uw rug hebben vastgebonden. Tijdens de rit zou u geslagen zijn. U zou naar een onbekende plaats zijn gebracht en er op een stoel zijn neergezet. Uw ontvoerders

zouden op de hoogte zijn geweest van het feit dat u op de luchthaven werkzaam was en u van collaboratie met de Amerikaanse troepen hebben beschuldigd. Tijdens uw gevangenschap zou u geslagen zijn en zouden ze uw linkerduim hebben afgesneden. Uw ontvoerders zouden ermee gedreigd hebben u te vermoorden indien ze merkten dat u in de toekomst nog voor de Amerikanen werkte. Drie uur na uw ontvoering zou u in de buurt van een ziekenhuis in Basra vrijgelaten zijn. U zou toen onmiddellijk naar uw huis zijn gegaan en uw echtgenote en kinderen hebben meegenomen naar een neef van uw echtgenote in de stad Sibe in de regio Faw, gelegen op zo'n tachtig kilometer van Basra. Een dag na uw aankomst in Sibe zou u met uw echtgenote naar een privé-ziekenhuis in Basra zijn gegaan waar u geopereerd zou zijn aan uw duim. Anderhalve maand na uw ontvoering zou u naar de luchthaven zijn teruggekeerd om uw badge in te leveren en uw paspoort te recupereren. Bij het verlaten van de luchthaven zou u een dreigtelefoon hebben ontvangen. U zou niet meer naar uw gezin in Sibe zijn gegaan en onmiddellijk bij familie en vrienden in Diwaniya zijn ondergedoken. Later zou u bij familie en vrienden in Basra, Ammarah en Bagdad hebben verbleven. Op 19 juli 2010 zou u met het vliegtuig Bagdad hebben verlaten en via Turkije naar België zijn gekomen. U zou op 14 november 2010 in België zijn aangekomen. Op 16 november 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde dat onbekenden ongeveer zes keer bij uw gezin in Sibe naar u komen vragen zijn.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend omwille van onderstaande redenen.

Voor wat betreft uw verklaringen aangaande uw werk als technicus dient vooreerst het volgende te worden opgemerkt. Rekening houdend met de stukken die u voorlegt (foto's en toegangsdocumenten voor de luchthaven) en met de verklaringen aangaande uw werk kan effectief verondersteld worden dat u werkzaam was binnen deze sector en in juli 2009 in opdracht van de firma Lamassat kortstondig op de luchthaven van Basra tewerkgesteld bent geweest. U verklaarde in augustus 2009 omwille van uw werk op de luchthaven te zijn ontvoerd. Dient echter te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk maakte dat u in het huidige Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te moeten koesteren.

Vooreerst dient te worden gewezen op het merkwaardige feit dat u zeer weinig haast kende om uw geboorteland te verlaten. Na uw ontvoering zou u nog bijna een jaar in Irak hebben gewoond alvorens te vertrekken. Dat u nog zo lang in Irak heeft gewoond zonder (afgezien van het dreigement kort na uw ontvoering) noemenswaardige problemen te hebben gekend, roept twijfels op bij de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u nog geruime tijd in Amarah (Missan) woonde, er familie heeft wonen en er in de periode dat u er woonachtig was geen concrete problemen heeft gekend. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat niemand weet dat u er familie heeft. Uw verklaring voor het CGVS als zou het niet mogelijk zijn omdat uw voedselpakketten in uw geboortestreek worden afgeleverd, is geen afdoende reden waarom u zich aldaar niet zou kunnen vestigen (zie gehoorverslag CGVS, p.19).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u niet kon antwoorden toen u werd gevraagd of ook de collega's waarmee u samenwerkte in de luchthaven gelijkaardige problemen hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.21). U verklaarde met niemand van uw collega's van de firma Lamassat nog contact te hebben en kon niet antwoorden toen u werd gevraagd of er in het verleden ooit al mensen van de firma Lamassat problemen hadden gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Het feit dat u naliel zich hierover ernstig te informeren doet afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees voor vervolging (zie gehoorverslag CGVS, p.17 en p.19). Voor wat betreft uw verklaring als zou u uw simkaart en telefoontoestel hebben weggegooid (en aldus geen telefoonnummers heeft) dient te worden opgemerkt dat niets u belette om via uw familie de nodige contactgegevens van collega's te bekomen om hierover iets meer te vernemen (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Evenzo is het hoogst opmerkelijk dat u aan niemand van uw collega's zou gezegd hebben wat u was overkomen. Dat men u had bevolen met niemand over uw ontvoering te spreken, zoals u zegt, is een weinig aannemelijke reden voor het feit dat u niet één van uw collega's of vrienden ingelicht heeft omtrent uw ontvoering om hen zodoende te waarschuwen voor eventueel onheil (zie gehoorverslag CGVS p.7-17).

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw problemen, dient verder te worden vastgesteld dat uw bewering als zouden uw ontvoerders eerst uw duim afsnijden, hierna uw vinger in een verband wikkelen om u vervolgens in de buurt van een ziekenhuis in Basra af te zetten zeer merkwaardig is (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Alsook is het uitermate merkwaardig dat iemand die verklaarde te zijn gefolterd (uw duim zou zijn afgesneden) onmiddellijk na zijn thuiskomst zonder enige vorm van verzorging in staat is om zijn spullen te pakken en met zijn echtgenote en kinderen met de wagen naar een stad zo'n tachtig kilometer verderop te rijden (zie gehoorverslag CGVS, p.15-16). Tijdens het interview voor het CGVS werd u met bovenstaande geconfronteerd. Uw verklaring als zou u met één hand hebben kunnen rijden en u geen andere keus had omdat u uw familie naar een veilige plaats wilde brengen, is weinig overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, p.22).

Wat er ook van zij, tevens dringt de vraag zich op waarom u, die sinds augustus 2009 niet langer op de luchthaven werkzaam bent en de eisen van uw ontvoerders heeft ingewilligd (m.n. het stopzetten van uw werk op de luchthaven), momenteel nog zou worden gezocht. Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw laatste probleem (dreigetelefoon die u rond oktober 2009 ontving nadat u zich aanmeldde op de luchthaven om uw badge in te leveren) nog ongeveer negen maanden in Irak heeft gewoond en geen concrete problemen heeft ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). U verklaarde dat u zich in deze periode bij familie en vrienden in Basra, Diwaniya, Amarrāh en Bagdad schuilhield. Niemand zou u er komen zoeken zijn omdat ze niet wisten dat u er familieleden had wonen (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Dat u daadwerkelijk nog problemen zou dienen te vrezen, is dan ook weinig waarschijnlijk. Voor wat betreft uw verklaring als zouden uw ontvoerders ongeveer zes keer (de laatste keer zou ongeveer zes maanden geleden zijn) bij uw echtgenote in Sibe naar u komen vragen zijn, dient het volgende te worden opgemerkt. U slaagde er op geen enkel ogenblik in om informatie over de identiteit van de personen die in Sibe naar u komen vragen zijn te verschaffen (zie gehoorverslag CGVS, p.18 en p.21). Bovendien is uw bewering dat deze mensen leden van milities zijn en dat het om dezelfde personen zou gaan die u in 2009 ontvoerden enkel gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen die u onvoldoende kan hardmaken. U verklaarde uitdrukkelijk zelf dat u niet zeker weet dat de mensen die langskomen bij uw familie dezelfde personen zijn die u ontvoerden (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Bovendien bleef u uitermate vaag aangaande de bezoeken van deze mensen in Sibe. U raakte niet verder dan te zeggen dat men langskomt en naar u vraagt en zij soms de kamer controleren (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Meer informatie over de bezoeken die uw echtgenote krijgt kon u niet verschaffen. Evenmin slaagde u erin te antwoorden toen u werd gevraagd sinds wanneer uw echtgenote in Sibe wordt lastiggevalen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Bovendien dringt de vraag zich op waarom u niet geprobeerd heeft om over de identiteit van de personen die bij uw echtgenote langskomen in Sibe iets meer te weten te komen. Het feit dat u naliel zich hierover grondig te informeren doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

In dit verband dient bovendien te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat uw gezin, rekening houdend met uw verklaring als zou uw echtgenote in Sibe worden lastiggevalen door mensen die naar u vragen, nog steeds in Sibe woonachtig is en zij niet bij andere familieleden zijn gaan wonen. Temeer daar u zelf verklaarde dat uw ontvoerders niet weten dat u familie heeft in Amarrāh, Diwaniya, en Bagdad en deze personen geen problemen kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en p.19).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk van de door u aangehaalde problemen heeft neergelegd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd, en de daling van het aantal burgerslachtoffers (een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende) bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald. In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie

bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Alhoewel de stad in mei en augustus 2010 met enkele grote aanslagen werd geconfronteerd, zijn - volgens verschillende bronnen - de Iraakse politiediensten en het Iraakse leger voldoende krachtdadig om een terugkeer van de milities tegen te gaan en de algemene veiligheidssituatie onder controle te houden (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Basra, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot zijn de overige door u neergelegde documenten, met name uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een toegangkaart voor de haven van Basra en kopieën van uw huwelijksakte, de identiteitskaarten van uw echtgenote en uw kinderen en uw woonstkaart, niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ze bevestigen enkel uw identiteit, uw afkomst uit Basra, het feit dat u gehuwd bent en kinderen heeft, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en de algemene motiveringsplicht vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.1. In een eerste onderdeel aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus betoogt verzoeker inzake de motivering dat hij zich bij zijn familie in Amarah kan vestigen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) duidelijk heeft genoteerd dat hij een Arabische soenniet is. Het deel van Irak waar Amarah ligt is volledig sjiitisch. Verzoeker kan zich daar bijgevolg niet vestigen. Hij meldde dat hij ondergedoken leefde, was niet in het straatbeeld aanwezig, nam geen deel aan het dagelijkse leven en verplaatste zich steeds. Verzoeker kon zich onmogelijk in Amarah vestigen daar zijn vrouw en kinderen elders verbleven. Hij zou er zich in elk geval niet officieel kunnen vestigen. Hij at mee van het rantsoen van zijn vrienden en familie. Deze situatie was onhoudbaar voor deze mensen. Zelf zou hij nooit over een rantsoenkaart kunnen beschikken daar hij zich er niet officieel kon vestigen. Dat verzoeker in Amarah geen problemen kende ligt aan het feit dat hij zich niet in het openbaar vertoonde. Een ondergedoken bestaan is niet menswaardig en in strijd met het verdrag van de rechten van de mens. Gezien het CGVS over heel wat informatie beschikt dient het eveneens te beschikken over informatie over de leefomstandigheden van soennieten in het sjiitische deel van Irak.

Verzoeker citeert artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en betoogt dat hij als soenniet behoort tot een bepaalde sociale groep of beschikt over een politieke overtuiging. Daardoor kan hij niet overleven in het sjiiitische deel van Irak. Het CGVS heeft dit niet onderzocht.

Betreffende de motivering inzake zijn collega's stelde verzoeker duidelijk waarom hij geen informatie vroeg. Gelet op de gevoeligheid van de materie werd hierover niet gesproken. Hij zocht bovendien geen contact om zijn collega's niet in gevaar te brengen. Voorts is het logisch dat zij hierover niet overlegden daar het gevaar bestond dat iemand lid was van of banden had met een terroristische organisatie. Het wantrouwen is groot, hetgeen blijkt uit het bij het verzoekschrift gevoegde artikel inzake de aanslag in Diwaniyah. Verzoeker werkte slechts met die personen samen sedert één maand zodat niet van een vriendschapsband kan worden gesproken. Het CGVS kan ook moeilijk verwachten dat verzoekers familie op zoek gaat naar informatie over zijn collega's. Zijn familie woont niet in Basra.

Aangaande de omstandigheden van zijn vlucht herhaalt verzoeker dat op dat moment zijn veiligheid en deze van zijn gezin primeerden. Dit zijn feiten die niet aan een waarheid moeten worden getoetst. Het betrof zijn medische toestand, waarover enkel artsen en de personen zelf een verklaring kunnen geven.

Daar waar wordt betwijfeld of hij actueel nog wordt gezocht erkent verzoeker dat hij nog negen maanden in Irak verbleef doch hij leefde er ondergedoken. Hij had geen documenten en kon nergens worden ingeschreven. Hij leefde gescheiden van zijn familie die evenmin met rust wordt gelaten doch nog enigszins wordt beschermd door familieleden. Verzoeker kan geen informatie verschaffen over de personen die naar hem kwamen vragen doch leidt uit de informatie die hij ontvangt van zijn vrouw af dat het om personen gaat die werkzaam zijn voor milities. Gezien het wantrouwen groot is kan zijn vrouw niet naar de politie stappen uit angst om eveneens te worden vervolgd. *“Verzoeker verkeerde niet in de onmogelijkheid om op een eerder tijdstip Irak te verlaten en heeft dus gewacht op het geschikte moment”*. Het is voor hem niet mogelijk een kluizenaarsbestaan te leiden, waar dan ook in Irak.

Verzoeker concludeert dat hij zijn volledige medewerking verleende aan de asielpcedure door alle feiten waarover hij kennis had van bij het eerste interview te vermelden. Zijn verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. Verweerder twijfelt niet aan zijn identiteit en tewerkstelling op de luchthaven. Hij kan geen bescherming genieten van de lokale overheden nu de milities in alle besturen zijn geïnfiltreerd. Op medisch vlak kan evenmin worden getwijfeld aan het feit dat verzoeker een deel van zijn linker duim mist.

2.1.2. In een tweede onderdeel inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat verweerder onvoldoende motiveert waarom deze status wordt geweigerd en aldus artikel 48/4 van de vreemdelingenwet schendt.

Hij voegt twee artikels bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat recent nieuwe aanvallen plaatsvonden in Basra en Diwaniyah waarbij verschillende doden vielen. *“Mensen dat de veiligheid aldaar kan worden gegarandeerd strookt met de werkelijkheid”*.

Tevens kan verzoeker als soenniet niet in het sjiiitische gedeelte van Irak wonen. Hoewel hij familie heeft in Amarah, zou hij zich daarom aldaar niet kunnen vestigen. Het CGVS dient de verhoudingen tussen de verschillende religieuze strekkingen te erkennen en heeft dit niet onderzocht.

Tot slot kan niet van verzoeker worden verwacht dat hij zich gedurende jaren schuil houdt en afhankelijk is van vrienden en familie die ook leven van een rantsoen. Ondergedoken leven is niet menswaardig en strijdt met de universele rechten van de mens. Hij leeft gescheiden van zijn familie bij wie hij niet kan leven omwille van veiligheidsproblemen. Vluchten naar een ander dorp is geen optie gelet op de onveilige situatie in heel Irak. Dat hem ernstige schade zou worden berokkend bij een terugkeer is duidelijk nu hij nog steeds wordt gezocht. Hij kan geen beroep doen op de autoriteiten. Het is duidelijk dat in dit dossier enkel werd gezocht naar mogelijke hiaten om zijn geloofwaardigheid te kelderen.

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker de volgende stukken neer: een document waaruit blijkt dat Moqtada al-Sadr heeft opgeroepen om de Irakezen die samenwerken met de Amerikanen te boycotten en een aantal foto's ter staving van het feit dat de militie die hem ontvoerde op 5 april 2011 de woning van zijn gezin binnenviel en de politie naar aanleiding van een klacht door zijn vrouw ter plaatse kwam.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen,

dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker toont, gelet op zijn verklaringen inzake zijn werkzaamheden op de luchthaven en de stukken die hij ter ondersteuning hiervan voorlegt, meer bepaald zijn foto's en toegangsdocumenten voor de luchthaven, aan dat hij in juli 2009 kortstondig tewerkgesteld werd op de luchthaven van Basra in opdracht van de firma Lamassat.

Verzoeker legde echter incoherente en weinig aannemelijke verklaringen af inzake de vervolgingsfeiten waarvan hij naar aanleiding van zijn werk op de luchthaven slachtoffer zou zijn geworden.

Zo verklaarde hij in de vragenlijst dat de terroristen die hem ontvoerden vroegen waarom hij informatie over hen zou hebben verstrekt aan de Amerikanen (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.2), terwijl hij dit gedurende het gehoor bij het CGVS ontkende (administratief dossier, stuk 4, p.20).

Voorts is de door verzoeker geschetste gang van zaken na zijn ontvoering niet aannemelijk. Zo is zijn bewering als zouden de ontvoerders eerst zijn duim afsnijden om vervolgens zijn vinger in een verband te wikkelen en hem in de buurt van een ziekenhuis in Basra af te zetten zeer merkwaardig. Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoeker, die net zijn duim had verloren en waarbij de ontvoerders zegden dat dit een waarschuwing was, vervolgens niet naar dit ziekenhuis zou zijn gegaan om zichzelf minstens de eerste zorgen te laten toedienen doch integendeel een taxi zou hebben genomen en naar huis zou zijn gegaan (*ibid.*, p.15) om vervolgens na zijn thuiskomst en zonder enige vorm van verzorging in staat zou zijn geweest zijn spullen te pakken en met zijn gezin met de wagen naar een stad zo'n tachtig kilometer verder te rijden, alsmede dat zijn verklaring niet overtuigt dat hij met één hand zou hebben kunnen rijden en geen andere keus had omdat hij zijn gezin in veiligheid wilde brengen. De algemene stelling dat enkel een arts en de persoon zelf hierover een verklaring kunnen geven is niet dienstig om de voormelde pertinente en terechte vaststelling te ontkrachten.

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoeker incoherente verklaringen aflegt omtrent het feit dat hij zijn gezin in veiligheid zou hebben gebracht. Bij het CGVS gaf hij immers aan dat hij onmiddellijk na zijn ontvoering zijn gezin naar Al Faw, Sibe bracht en stelde hij uitdrukkelijk dat zijn vrouw en kinderen aldaar tot zijn vertrek uit Irak en tot op heden zijn blijven wonen (*ibid.*, p.3-5). In het licht van het voormelde is het opmerkelijk dat verzoeker, wanneer hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ondervraagd omtrent zijn persoonsgegevens en familie, uitdrukkelijk aangaf dat zowel zijn echtgenote als zijn kinderen in Basra verbleven (administratief dossier, stuk 11, verklaring, nr.15-16).

Daarenboven wordt de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging ondergraven doordat hij, zoals blijkt uit de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen, niet wist of de collega's met wie hij samenwerkte in de controletoren op de BIA gelijkaardige problemen kenden, met niemand van zijn collega's van de firma Lamassat nog contact had en niet kon antwoorden op de vraag of er in het verleden al mensen van de firma Lamassat problemen hadden gekend. Dat hij naliet zich hierover te informeren getuigt van een frappant gebrek aan interesse voor zijn problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees. Niets belette hem immers om via zijn familie of vrienden de nodige contactgegevens van zijn collega's te bekomen of hierover meer te vernemen. Daar waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift en ter vergoelijking van zijn nalatigheid beweert dat hij geen familie heeft in Basra, dient te worden vastgesteld dat hij bij het CGVS verklaarde dat zowel zijn moeder als zijn broers en zussen in Basra wonen, alsmede dat hij er nog beschikt over vrienden (*ibid.*, p.3-5). De verklaring die verzoeker *post factum* aanreikt in het verzoekschrift omtrent het wantrouwen tussen de collega's en de louter hypothetische stelling dat mogelijk één van hen lid is van een terroristische organisatie, vermogen evenmin afbreuk te doen aan het voorgaande. Verzoeker gaf deze verklaring niet wanneer hem bij het CGVS werd gevraagd waarom hij met hen geen contact opnam. Bovendien doet zij geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich zou trachten te informeren inzake het voorgaande, te meer daar hij op deze wijze beter het risico in zijn hoofd op vervolging zou kunnen inschatten. Daarenboven motiveert de commissaris-generaal met reden dat het hoogst opmerkelijk is dat verzoeker zelf aan niemand van zijn collega's of vrienden zou hebben verteld wat hem zou zijn overkomen. Uit het dossier blijkt voorts dat hij aangaf dat de firma Lamassat evenmin op de hoogte was van de problemen (*ibid.*, p.23). Dat men hem zou hebben gezegd dat hij met niemand over de ontvoering mocht spreken of dat hij, zoals hij in het verzoekschrift aangeeft, zijn collega's niet in gevaar wilde brengen kan geenszins verklaren waarom hij naliet hen te waarschuwen. Op deze wijze zou hij hen immers behoeden voor het gevaar om vergelijkbare problemen te ondervinden, zodat hij net door hen niet te contacteren zijn collega's in gevaar bracht.

Voorts verklaarde verzoeker bij het CGVS dat men hem herhaaldelijk zou zijn komen zoeken bij zijn gezin in Sibe doch liet hij na dit te vermelden in de vragenlijst (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.2-3). Zijn verklaring dat dit hem niet werd gevraagd (administratief dossier, stuk 4, p.21), is daarbij niet afdoende. Van een kandidaat-vluchteling, die aanvoert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als het meermaals lastigvallen van zijn gezin, waarbij het de personen die zijn gezin bezochten duidelijk om hem te doen zou zijn geweest (*ibid.*, p.5), hierin zou vermelden.

Daarenboven legde verzoeker uiterst vage verklaringen af omtrent de problemen van zijn gezin en vertoonde hij hieromtrent een kennelijk gebrek aan interesse. Zo gaf hij aan niet te weten vanaf wanneer men hem ongeveer zou zijn komen zoeken bij zijn gezin, ondanks dat hij toen nog in Irak zou hebben verbleven (*ibid.*, p.6). Evenmin wist hij wie langskwam bij zijn gezin en hij bleek zelfs niet te weten of zijn vrouw enige informatie had over de identiteit van deze personen. Verzoeker kon niet aangeven tot welke militie zij behoorden, bleef vaag over de bezoeken en bleek niet te weten of de personen die naar hem kwamen vragen dezelfde waren als degene die hem zouden hebben ontvoerd (*ibid.*, p.18-20). De vaststelling dat hij klaarblijkelijk zelfs niet heeft getracht zich voorafgaand aan zijn vlucht of het gehoor bij het CGVS te informeren omtrent het voorgaande getuigt van desinteresse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ter zake.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekers gezin, indien zij daadwerkelijk ongeveer zes keren werden lastiggevallen door de terroristen die verantwoordelijk waren voor de ontvoering van verzoeker en zijn duim zouden hebben afgesneden, gewoon in Sibe zouden zijn blijven wonen en niet bij andere familieleden zouden zijn gaan wonen, te meer daar verzoeker, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, zelf verklaarde dat zijn ontvoerders niet weten dat hij familie heeft in Amarah, Diwaniya en Bagdad en deze personen geen problemen kennen.

Voorts beweerde verzoeker enerzijds dat zijn ontvoerders werkten voor de overheid en daarom alles wisten en zijn gezin vonden (*ibid.*, p.6), doch vertoonde hij anderzijds zeer weinig haast om zijn geboorteland te verlaten. Hij verbleef na zijn ontvoering en het dreigement dat hierop volgde nog ongeveer tien maanden in Irak, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn

voorgehouden vrees voor vervolging. Zijn verklaring dat hij ondergedoken leefde doet hieraan geen afbreuk. Daarenboven blijkt uit zijn verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij in de periode waarin hij nog in Irak vertoefde, geen noemenswaardige problemen, hetgeen andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees ondermijnt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij ingevolge zijn kortstondige werkzaamheden in de luchthaven van Basra in juli 2009 in Irak een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde foto's (rechtsplegingsdossier, stuk 9) en het door verzoeker aangehaalde incident waarbij men de woning van zijn gezin binnenviel, dient te worden opgemerkt dat, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, deze foto's als momentopnames geen duiding geven over de omstandigheden. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, indien dit incident enig verband zou vertonen met zijn problemen, hiervan melding had gemaakt in het verzoekschrift. Blijkens zijn verklaringen ter terechtzitting viel men de woning immers reeds binnen op 5 april 2011 terwijl het verzoekschrift dateert van 24 juni 2011. *In casu* zijn er geen concrete elementen of gegevens voorhanden waaruit blijkt door wie of omwille van welke reden de woning zou zijn overhoop gehaald. Bovendien blijkt uit de foto's dat de klacht die verzoekers vrouw naar aanleiding van het incident indiende door de politie ter harte wordt genomen en dat de politie, blijkens verzoekers verklaringen ter terechtzitting, daags na het incident ter plaatse kwam om vaststellingen te doen en de klacht te noteren. Hieruit blijkt dat de overheid de wil heeft om verzoekers gezin de nodige bescherming te verlenen. Uit het loutere feit dat het politieonderzoek, zoals verzoeker stelt ter terechtzitting, nog geen resultaat kent, kan geenszins worden afgeleid dat de politie onwillig zou zijn of niet in staat is de nodige bescherming te verlenen.

Het neergelegde document met algemene informatie aangaande de houding van Moqtada al-Sadr ten aanzien van mensen die samenwerken met de Amerikanen heeft geen betrekking op verzoekers persoon en is van louter algemene aard (*ibid.*). Dergelijke informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Hij dient deze vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De overige neergelegde stukken bevatten evenmin gegevens die de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers relaas kunnen herstellen (administratief dossier, stuk 14: documenten). Daar waar verzoeker stelt dat niet kan worden getwijfeld aan het feit dat hij een deel van zijn linker duim mist, kan worden opgemerkt dat uit dit loutere feit geenszins kan worden afgeleid in welke omstandigheden hij deze verwonding zou hebben opgelopen of dat zijn verklaringen waarachtig zouden zijn.

Daar waar verzoeker nog op algemene wijze aanvoert dat hij als soenniet niet kan overleven in het sjiiitische deel van Irak, dient te worden opgemerkt dat hij niet het minste begin van informatie bijbrengt ter ondersteuning van deze bewering. Bovendien woonde hij, net als zijn familie, zijn hele leven in het overwegend sjiiitische Zuiden van Irak. Verzoeker gaf nergens eerder gedurende zijn asielprocedure aan enige vrees te koesteren ingevolge het feit dat hij soenniet is en haalde geen concrete elementen of problemen aan waaruit dergelijke vrees zou kunnen worden afgeleid.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.3. gedane vaststellingen dienaangaande.

Voorts stelt de commissaris-generaal op basis van de omstandige motivering en de informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 15: landeninformatie) met recht dat de veiligheidssituatie in Basra, verzoekers regio van herkomst, relatief kalm en stabiel is en dat er voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert geen afdoende elementen aan die in zijn hoofde wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie inzake bomaanslagen in Diwaniyah op 21 juni 2011 en in Basra op 13 juni 2011 kan immers geenszins worden afgeleid dat de situatie in Basra zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 2 en 3). Integendeel wordt in deze informatie bevestigd dat de

betreffende regio's tot nog toe redelijk gespaard bleven van het geweld in Irak. Aangaande de situatie in Basra wordt in de door verzoeker bijgebrachte informatie uitdrukkelijk gesteld dat zelfmoordaanslagen in deze regio slechts zeer sporadisch voorkomen, dat daar veel minder geweld voorkomt dan in Bagdad en dat de situatie er veruit meer stabiel is dan in de rest van het land.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS